

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyesljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak: Egész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor. Egyes szám ára 10 fill.	Felolós szerkesztő: BILKEI FERENC.	Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este. Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1. Egyes számok kaphatók: a dohánytörszékben.
---	--	--

A szocialisták.

Eddig a május elsejét foglalták le maguknak a szocialisták. A természet fenséges ünnepén, melyen eddig mindenki a diadalmasan bevonuló tavaszt üdvözölte, most délceleg karikalábu zsidógyerekek pénzért öltögetik a nyelvüket.

Néhány év óta husvét szent ünnepén is beszéltnek magukról. Nem sokan vesznek ugyan tudomást róluk, de Izrael Jakabokról, Goldner Adolfokról, Groszmann Miksákról s hasonszörű Kóbikról, Dolfikról és Mózsikról lévén szó s mivel napilapjaink legnagyobb részt szintén Kóbik, Dolfik és Mózsik kezében vannak: irnak róluk s mi is kénytelenek vagyunk elolvasni és velük foglalkozni.

Megláthatjuk, hogy kik és mik szerepelnek a pesti gyűlésen. Az elnök persze egy Jakab. A szólnokok az ország minden részéből, a szocialista-fészekből kerülnek ki. Hogy miféle tanultságuk, mekkora tapasztalataik vannak, könnyen megérthető, ha a mieinkre gondolunk. Kik vezették őket nálunk? Néhány tapasztalatlan mesterlegény, a kiknek összes életfilozófiájuk abban állott, hogy jobb kevesebbet dolgozni, mint többet és több fizetést kapni,

mint kevesebbet. A többire mások tanították. Azok mondták neki, hogy nincs Isten, hogy nincs haza, hogy a többi ember gazember. Miuderről ő maga sohase győződött meg, ezeknek az eszméknek az igazságát sohase tudta megérteni. De elhitte, mert mások mondták. És beszélt róla, mintha meggyőződött volna róla, Hogy kik azok a „mások“, a kik minderre tanították, azt nem kereste és nem keresi. Neki elég, hogy egyetértene abban, a mit ő nehezen érez: az élet terhének súlyos voltában. *Ezért* elhiszi nekik a többi. Annyi életfilozófiát sohase várhatunk tőle, hogy az igazságot, a becsületeset, a gaszágból, az alakoskodásokból kiválasztani, kihámozni tudná. Ahhoz tanultság kellene, az pedig neki nincs. Az ellenfél okoskodását, érveit nem olvassa. Minek is olvasná? Nem érti. Vagy há értené is, nem akarja érteni. Így lesz aztán egyoldalú a tudása és előadása minden józan ember szemében: izgatás.

Szomorúan tapasztaltjuk aztán a szerencsétlen következeseket. A délvídeken — például — egész sereg gazdaember eladta a földjét a zsidóknak. Elkótyavetyélte. Miért? hiszen szüksége-van rá, neki is, a családjának is. Valami lelketlen go-

nosz ember, valószínűleg a vevő barátja belebeszélte a fejébe, hogy az egész nagy osztzkodás lesz és akkor az egész határt arányosan fogják feldarabolni. Ő tehát jót nevet a markába, hogy most pénze is van és akkor — összettel — földje is lesz. Több is mint volt. Ilyen gyümölcsöket terem a világot megváltó szocializmus. S mondhatja-e bárki, hogy akik ilyen mozgalmakat vezetnek, a nép javát akarják.

Hiába! az ilyen keserves tapasztalatokra szükség van, hogy a nézetek tisztuljanak, hogy az izgatás, a félrevezetés lelepleződjék. A kik így csalódnak, azok nem fognak többé felülni a handabandázóknak, a népboldogítóknak.

A családás minálunk is megtermette a maga üdvös gyümölcsét. A nagy hűhó után nagy csöndesség következett. A mi józan népünk kiválasztotta a nagylármából a kevés igazságot. Az egyes szájhősök beszédéből a hazugságot. Most hallgat, mert okult.

Epen a napokban figyelmeztetett rá egy polgártársam, hogy a nagyheti, illetőleg a husvétünnepségeken tengerényi nép vett részt.

— Hiába beszéltek tavaly a szocialisták — mondotta — a mi népünk val-

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Az elveszett gyermek.

Franciából: Horváth I. Kálmán.

(Folytatás és vége.)

II.

Az utazás két első napja minden baj nélkül mult el. Harmadik nap már sziklás, tölg- és bükkfával benőtt hegyvidékre értek. Újok igen rossz volt és a pusztaság egyhangúságát még fellelmesebbé tette az erdő sötétje. Blanches félve a sűrű bokrok néma csendjétől, egészen a kocsi aljára bujt és már játszani sem volt kedve. Li-ane pedig, ki már idősebb és kíváncsiabb is volt ki-kitekintgetett.

Hirtelen az ut mindkét oldalán erősen megzörrennek a bokrok s vagy tizenöt álarcos ember ugrik elő kiabálva: Adjátok meg magatokat! Megadás!... Nem volna igazam, ha azt mondanám, hogy a derék kisérlet csak gondolt is a megadásra. Egy pillanat alatt kardot rántanak és öthat ember már a földön hever.

Mialatt a kocsi előtt keményen folyt a harc, egy álarcos alak csendben, kissé meghajolva hátra húzódik. A küzdelem hevében senki sem ügyelt rá. Hirtelen felugrik, kezébe ragadja a kis Li-ane-t és hatalmas szökéssel az erdőbe oson. A gyermek ijedségében ájulásba csik és éppen hogy csak sikolthatott egyet. A gróf megfordul, látja, mi történt, magán kívül rohan az erdőnek; katonái utána; a megszabadult zsványok pedig mind szerte futnak.

A gróf és emberei lélekszakadva rohannak, de nem ismerik az erdőt; gyökerek, tövisek aka-

dályozzák őket és a rablóknak egészen nyoma veszett. Haragtól, bosszuvágytól égve nemsokára visszatérnek. A gróf levertsége kétségbeesztő volt.

Anélkül, hogy csak egy könnyet is ontott volna, vagy egy jajkiáltás hangzott volna ajkáról, visszatér kocsijáéhoz, a melyen a két gyermeket hozta.

És itt meglepő látvány tárul szeméi elé. Könnyedén a kocsihoz támaszkodva, mosolygó ajakkal, keresztbe font karokkal, egy szép, vagy tizenöt évesnek látszó ifju néz a közelödők felé. Mellette a kocsi szelén ül Blanche, egészen magához térve már az ijedségtől kedvesen mosolyogva.

— Zandó! Kiált a gróf csodálkozva. Mit jelentens ez?...

— Igen egyszerű, Uram. Azok közül való vagyok, a kik rátok támadtak.

— Mondj el mindent!...

— Halld hát, Uram. Antonio az én gazdám, megesküdött, hogy bosszút áll azért a vendéglátásért, a melyben nálad részertél. Elvették tőle a kis Blanche-t, és ezt a lopást — mint ő nevezi — nem felejtette el. A mint tehát megtudta — mert ez a ravasz Antonio mindent tud ám! — hogy erre visz utatok, elhatározta, hogy megles és Uram, saját lányodat rabolja el, a kit aztán súlyos tallérok, nagy váltásdíj fejében ad vissza. Látod, Uram, megtette, a mit akart! De én, ki gazdámotól a legnagyobb gyűlölettel, a legigazságosabb megvetéssel fordulok el, — visszahozom lányodat.

— Ha igazán szólsz, — kiált a gróf, — gazdag, nemes emberrel teszed!

— Igazat mondok, Uram. Hallgass csak rám. A következő éjjelen, éjféltkor bagolyhüség fogsz hallani; hármát és aztán megint hármát. Valamelyitek hasonlóan feleljen rá.

— Ha szavadnak embere lesz, becsületesre sohse felejték el!

— Tehát, Uram, éjféltkor!

Erre föltéve az álarcot, az erdő sűrűjébe tűnt az ifju...

Aiglenoir Albert egész este lázas türelmetlenséggel olvasta az órákat. Végre eljött az éjfé. A távolból csakhamar fölhangozik a jel.

Huhu!... Huhu!... Huhu!...

Maga a gróf felelt vissza. Egy percig csend volt. Aztán ugyanazon hang hallatszott ismét és a gróf egygyel többször felelt rá. Nemsokára zörejt vélt hallani az ágak közt... Semmi kétség... jön valaki... Es egyszerre, a lágyan megrezgett lombok közül karcsu, fehér alakot lát jönni... saját gyermekét!

— Li-ane! Li-ane! kiált a gróf gyermekét átkarolva. Drága gyermekem! Már elveszettnek hittelek!... Li-ane! Aranyos kis lányom!

A kis leány sirt, nevetett egyszerre. A gróf boldogságtól áradozott.

— De hol van Zandó? — kérdi egyszerre.

— Itt előttem, Uram! válaszolt az ifju őszinte, vidám hangon.

Aiglenoir Albert megölelte az ifjut.

— Te mindig nálunk maradsz, ugy-e, kis barátom?

— Számból veszed ki a szót, uram, épp most akartam ezt földe kérni!... De most, induljunk! Az első dolgunk, hogy a lehető leghamarabb kiérjünk az erdőből. Virradat előtt Antonio nem fog semmit észrevenni. De ha egyszer a nap följön, vigyáznunk kell!... Előre!

— Előre! mondja utána a gróf.

S a kis csapat újból megindult. Minden baj nélkül jutott át az erdőn. Alig bujt elő a nap már kiértek.

Mai lapunk 4 oldal.

lásosabb, mint gondoltuk volna s ha a hitét bántják csak megerősítik Koros ember vagyok, de nem emlékszem, hogy husvétit temetői körmenetre annyi ember ment volna, mint vásárnap.

Örvendünk neki.

De a szocializmusról szólva, egy megjegyzést kell tenni. Mire jó a szocialdemokrácia? Giesswein szerint egyedül arra, hogy népünk bajainak megismerésére vezet. Mert baj van elég s ha van, gyógyítani kell. Másuttis, nálunk is. Ugy haljuk, hogy a kath. Legényegyesület Fehérvárott új otthont készülni szeretne. Vegye kezébe a keresztény szocializmus ügyét. Össze lehet nálunk toborozni annyi jóakaratu embert, hogy a munkájuknak üdvös eredményét is látjuk.

Egyelőre ennyit.

UJDONSÁGOK.

— **A rácalmási kath. kör** husvét hétfőn délután 5 órakor, a kath. kör nagytermében ünnepélyt rendezett. A rácalmási kath. ifjusági egyet tamburásának előjátéka után Borján Ferenc lépett az emelvényre és lendületes előadásában vallása szeretetére buzdította a jelenlévő közönséget. Majd a kör titkára tartott felolvasást: „A társadalmi rend orvoslásáról, különösen a falusi jólét biztosításáról.” Szerző előadja a keresztény szocializmus célját, mely nem más, mint a társadalmi bajok orvoslása, a nép erkölcsi és anyagi jólétének, boldogulásának eszközlése és biztosítása. Kámutat a ker. szocializmus három fővíványára: a kath. körök, foglalkozási szövetkezet és ker. hitelszövetkezetek tevékenységére, melyek ker. tisztviselők, vezérigazgatók vezetése alatt főleg a köznép boldogítására törekednek. A felolvasást színelőadás követte. A rácalmási kath. körben szép előadásokról már több év óta ismeretes fiatal lányok: Borján Anna, Vadász Teréz, Borján Katica, Freschl Erzs, Kéringér Erzs, Kéringér Julcsa, Pavlecz Ilona, Vida Margit, Sör Katica igen szép sikerrel adták elő a „Dorothea” c. ifju leányok számára írt szindarabot, melyet a kö-

zönség szép lelkesedéssel fogadott. E kedves kis ünnepélyt a színjátékban szereplőknek éneke zárta be, melyet Braun Mihály kántor dirigált.

— **Epilógus.** Dr. *Vitzleki* Frigyes, a kit a belügyminiszter néhány héttel ezelőtt megfosztotta járásorvisi állásától, ma ezzel az ügyvel kapcsolatban lemondott a Déli Vasutnál viselt orvosi tisztjéről.

— **Szavazatírás.** A bodajki választókerület szavazólajstromának összeállítása megkezdődött. A ki a kerületet ismeri, tudja jól, hogy a választók legtekintélyesebb része a néppárt elveitől elkeseredik. A legutóbbi választások fényesen beigazolták ezt. Ugy látszik, hogy ezt meg akarják reperálni. Tudósítónk értesít bennünket, hogy például Gánt községben körülbelül 60 szavazóval kevesebbet vett fel az ideai bizottság, mint a mul' esztendei. Miért? Talán változtak a lakosok birtokviszonyai, vagy kívándorolt a község Amerikába, hogy egyszerre felénél több választót kell megfosztani szavazati jogától? De-hogy! Nem az a baj itt. Hanem az, hogy a község túlnyomó része néppártinak vallja magát s mivelhogy az ígéretek, a fenyegetés, etetés-ítás nagyon gyenge eszközöknek bizonyultak az állhatatos elvhűség megtörésére, meg kell próbálni a másikat: meg kell őket fosztani a választás lehetőségétől. Szél Kálmán alatt ez nem volt lehetséges, ő a tisztesség, a jog, törvény és igazság minisztere volt. Tiszta István: ... az más. Ha régi rendszer embere föltámadhatott a sirgódorból, miért ne támadhatna fel a régi rendszer is: A bodajki kerület választó polgárait, különösen a vezetőket hathatósan figyelmeztetjük, hogy nézzenek utána a választási lajstrom összeállításának s ha bármí visszaélést, vagy törvénytelen-séget tapasztalnak, appellálnak s ne engedjenek jogaikból egy fél fikarcnyit sem.

— **Változás az Uj Lapnál.** Dr. Gyürky Ödön, a ki a keresztények derék kirajzós újságját, az *Uj Lap*-ot kezdetétől mint főszerkesztő szerkesztette, sokoldalú elfoglaltsága miatt megváltik állását s helyét *Petrassovich* Géza foglalta el. Petrassevich nevét ismerik a keresztény lapok olvasói. Kitűnő, nagy tudásra és óriási szorgalomra valló könyveket írt a zsidókérdésről Magyarországon. Fiatal ember, agilis ember, okos ember, olyan, a milyenre nálunk Magyarországon nagy szükség van. Az *Uj Lap* nálunk a keresztény fogyasztási szövetkezetben (Kath. egyleti ház) kapható. Melen ajánljuk.

— **Kinevezés.** A pénzügyminiszter dr. Kneifel István pénzügyigazgatósági fogalmazót Zomborból hasonló minőségben városunkba helyezte. Kneifel urban városunk egy kitűnő zenei talentumot nyert (ugy látszik családi hagyomány) a ki mint hegedű-virtuó, mint zongorista, organista és énekes kiváló helyet fog elfoglalni városunkban.

— **Lesz-e mozgósítás?** Ez a kérdés foglalkoztatja ma leginkább a magyar közvéleményt, különösen a tényleges szolgálatban levő katonákat s ezek hozzátartozóit. A mozgósítási hírek közül legutóbb hitelt talált az a jelentés, amely szerint a bosnyák vasutakon a teheráruforgalmat április elséjén egyelőre beszüntették. Ezt a hírt most Szerajevéből cáfolják meg félhivatalosan a következőkben:

Az utolsó időben számos bel- és külföldi lap azt a hírt terjesztette el, hogy a bosznia-hercegovinai államvasutak a teheráruforgalmat a nagyterjedelmű csapatszállításra való tekintettel ideiglenesen beszüntették. E hírrel szemben, mely a legregényesebb híreszteléseket idézte elő, megállapítandó, hogy a nevezett vasuton egyáltalában nem szüntették be a teherforgalmat. A megszállott tartományokban minden évben előforduló csapatszállítás minden alkalommal igénybe veszik a vasúti kocsi nagy részét, ideértve az áruszállító kocsikat is úgy, hogy az áruszállítás halasztást szenved és a szállítási időket meg kell hosszabítani, úgy mint az elmúlt években, az idén is a csapathelyezések idején ez történt, de az áruszállítás megszüntetéséről szó sem volt. Ezzel a cáfolattal szemben áll Bulgária belügyminiszterének egy nyilatkozata, melyet a „Petit Parisien” közöl. Ez újság tudósítója beszéltetést folytatott a bolgár államférfival, aki ezt mondotta neki: Bulgárok és Szerbia ez idő szerint jó barátságban vannak, de Ausztria-Magyarország az alban mozgalom támogatása által fenyegeti Bulgária érdekeit s ürügyet keres, hogy Macedóniában internálhasson. Bulgáriában minden cáfolat ellenére biztosra veszik, hogy Ausztria-Magyarország Boszniában és Hercegovinában mozgósit.

— **Köszönetnyilvánítás.** A székesfehérvári Oltáregylet a nagykovácsi templomnak több szép és értékes egyházi tárgyat volt kegyes ajándékozni, mely nemeslelkűségéért úgy a maga, mint hivei nevében ezuton is leghálásabb köszönetét fejezi ki: *Angeli* Márton plebánus.

— Mentve vagyunk!... rebegé a gróf megindultan. Túl vagyunk minden veszélyen!... Hála neked, Zando!

Lehetetlen volna leírni Voehegrisc órgrófék boldogságát, mikor újra látták gyermeküket, a kit oly soká sirattak. A mint van mely szomorúság, úgy van nagy öröm is, melyet csak a szív érez, csak ez fog föl, — de a toll leírni képtelen.

Néhány napi ünnepség után hazatérésre is kellett gondolni. De már nem harminc emberből állt a gróf kísérete: több száz embert vitt magával. Elhatározta, hogy fölkeresné az egész erőt és egy szálíg lekaszabolják a haramiákat, a kik rájuk törtek. A csapat vezetését Zandóra bízta; páratlan, mélységes vonzalommal viseltetett e fiatal ember iránt.

— Nem pusztán hálából szeretem annyira, — mondogatta többször magában.

Aztán elnézte jó soká és különös megindultság vett rajta erőt. De megint csak legyőzte meghatottságát s vállalt vont... — Abránd... önámítás!... — mormogta magában.

III.

... Ragyogó fehéren bujt elő a nap, mikor a gróf és katonái az erdőhöz értek. Zando jól ismerte az utakat. Parancsára minden kijáratot elálltak emberei; tekintélyes részük pedig, élén az ifjúval s Aiglenoir Alberttal előre vonult az erdőbe. Egy sűrű fásor közt rejtőzött tisztásra értek. Itt-ott egy-egy kunyhó állt.

— Még alszanak, szól Zando. Milyen szép ébresztőt fuvatunk majd nekik!

Hét nyolc ember állott az egyes kunyhók ajtajához. Aztán az ifju vezetőtől adott jelre néhány kürtös hírtelen hársány riadót fújt. Egy perc alatt

talpon voltak a haramiák: de már nem volt idejük kurdot rántani, s örült üvöltésük ellenére is valamennyiüket elfoglalt és megkötözték. Aztán kivették őket a szabad térségre. A környékről összecsendültek gazdák, cselédek egyformán. Mindenki a zsványokat szidta. Kiabálásaikkal egész hangversenyt csináltak.

— Az én tehenemet is ellopták!
— Házzamat meg felgyújtották!
— Haljanak meg!... Haljanak meg!
— A gabonámat is ök rabolták el!
— Halálra velük!
— Minden vetésem tönkretették!
— Megölték gyermekemet!... az én édes fiamat!

— Egy szálíg haljanak meg!... Halált fejükre!
— Majd röviden végzünk velük, felelt nekik a gróf.

A mező szélén egy folyó húzódott. Minden zsványt behánytak egyiket a másik után, a nyakukra egy-egy követ kötöttek. Csak Antonio volt még hátra. A katonák már-már őt megragadják, midőn így szóalt meg:

— Gróf uram, egy titkot bízhattam volna rád, a mely velem együtt sirba száll.
— Kegyelmet szeretnék úgy-e, s rá akarsz szedni? felel Aiglenoir Albert.
— Haljon meg!... Haljon meg! kiabálta a parasztság.

— Gróf uram, mondhattam volna neked egy szót, egyetlen egyet, de a mely boldoggá teit volna egész életedre.

— Haljon meg! — hangzott föl ismét. A haramia bátor ember volt. Oda fordult s szemébe nézett azoknak, kik halált kértet fejére, és soká le sem vette róluk szemét. Minden oldalról dühös átkok szálltak fejére.

— Végezzünk! — így szól, senki se mondhasssa, hogy Antonio valaha reszketett. Jöjjön az a halál!

S a mint e szavakat kimonta, a grófhöz fordult.

— Elég gonoszságot követtem el életemben — így szól — s hogy legalább a halál perceiben illet ne tegyek, — halld titkomat: Zando...

— Folytasd!... Beszélj! kiáltva ez reszketve... Oh! szójj!... Zando...?

— A te fiad...
... Néhány nappal a történet után nagy ünnepségre gyűltek össze Aiglenoir kastélyába a gróf barátai és hűbéresei. Mindnyájan a fiatal grófnak, Raoul-nak fölavatására jöttek össze. Az ifju mögött természetes katoná állott; kezében a fiatal gróf karját, egy vánkoston pedig koronáját tartva. Ez a vitéz — Antonio volt.

— Kegyelmezz neki! — így kérte Raoul atyját. Esküszöm, hogy megjavul! Hűséges odaadó paizshordozóm lesz!

A gróf megbocsátott s nem is bánta meg ezt soha senki. Az egykori haramia vitézségével, hűségével feledtette multjának hibáit.

— Szeretem paizshordozómat — mondta többször a fiatal gróf. Mindig egy letűnt multa emlékeztet, mely szomorú emlékeket hagyott ugyan számomra, de a melyhez mégis úgy huz szívem. — Eszembe juttatja életemnek azt az időszakát, a mikor erdőn háltnam álmadlan éjjeleken, nappalaim örökös hajszakban teltek el, — azt az időt, melyben boldog volt az életem, meg azt, a mikor a rablóktól megszabadultam. Igen! hogy most tán boldogságom edesebb legyen, szeretem, ha ő róla eszembe jutnak annak az időnek utolsó eseményei, a melyben Aiglenoir Raoul-nak csak ez volt a neve: *Zando!*

— **Uránia.** Országoszerter ismeretes a művészetek és tudomány népszerűsítésére szolgáló Uránia. Mi fehérváriak is kaptunk belőle, igaz, hogy csak a maradékot. A Budapesten és egyéb városokban lejárított képeket mutatta be a társulat. Hétfőn Egyiptomot, kedden a berlini életet, szerdán a Quarnerot. A ki az utazások s általában a nagy világ iránt érdeklődik, sok érdekeset és élvezeteket talál a bemutatott képekben, melyek általában kitűnően sikerültek. Kifogást csak a mozgó fényképeknel találunk. Nagyon gyengék voltak. Még Budapesten sem tudták elérni azt a tőkélyt, a melylyel a külföld hasonló intézményei dicsekszenek, az ideiglenes felállítás pedig csak növelte a szerkezet hiányait. A képek is romlottak, több helyen szakadtak, a mi a szemet keservesen megkínozta. De hát így jár az olyan város, melyeknek minden szépéből csak a reszli jut.

— **Nyugalom.** Mátyai Mihály árvaszéki ülnök nyugdíjazási kérvényét ma a nyugdíj-biztoság elfogadta. Az ügy a májusi közgyűlés elé kerül jóváhagyás végett.

— **A belvárosi kisdudovoda** vasárnap, vagyis 10-én d. e. 11 órakor tartja Gánóczy Flóris elnökölete alatt saját házában rendezés évi közgyűlést. A közgyűlés tárgyai: 1. Jelentés az egyesület múlt évi működéséről. 2. Orvosi jelentés. 3. A pénztár megvizsgálására kiküldött bizottság jelentése. 4. Az 1904. évi költségvetés tárgyalása. 5. Tiszújítás. 6. Indítványok. Az egyesületnek, a mely tavaly 3177 k. 14 fill. budget-vel dolgozott, 95 alapító és 47 rendes tagja van. Vagyonai állapota Kégl Miklósnak, az egyesület buzgó pénztárosának jelentése szerint 28843 kor. és 38 fillérre rug, melyből 26000 kor. értéket az intézeti ház képvisel.

— **A cuculisták Pesten.** Husvét ünnepére összegyűjtötték a cuculisták vidéki elvtársaikat, hogy az országos mozgalom továbbfejlesztéséről gondoskodjanak. Érdekes híreket hallunk erre vonatkozólag. **Először** is, hogy a vidékről feltűnően kevesen jelentek meg. A hallgatók aránytalanul nagy többségét a pesti hallgatók adták ki. **Másodsor:** a vidékiek, de a pestiek is nincsenek valami túlságosan megelégedve a pártvezetőséggel. Meg is akarták buktatni, de a pesti berendelt jakabok leszavazták őket. Kifűnt, hogy a külföldi szocialisták lenézik a mieinket, mert — a mint mondják — a magyar szocialista vezérek tudatlanok és önzők, vagyis, hogy inkább maguk felé, mint a nép felé hajlik a kezük. (Hogy tudatlanok, nem csodáljuk, hiszen kilencziedrészben félbenmaradt iparoslegények és kereskedősegédek. Hogy nem önzetlenek, azt még kevésbé csodáljuk. Zsidó létükre csak nem fognak lelkesedéssébb dolgozni.) **Harmadsor:** A szocialisták a szabadságot hirdetik és pedig elsősorban a szólásszabadságot. Mégis egész sereg felszólalót, akik épen a vezér urak csaláintaságait akarták megzavarni, nem engedték szóhoz jutni. Hogy a kellemlen obrutalóktól megszabaduljanak, úgy tettek, mint Tisza Pista. Tíz zamolakkal aláírtak egy ívet, melyben a vita bezárását követelték. **Negyedsor:** Föl akarták emelni az adót 4 fillérről 10 fillérré. A gyűlés azonban leszavazta khóbiékat, mondván: fűtülünk nektek. **Végül** mégis csak a vezérek győztek, mert ezután 7 helyett 11 pártvezér lesz. Természetesen nem dicsőségért, hanem jó rebachért. Vagyis czenul tizenegyen fognak bi-liárdozni és kiabálni, a biliárdpénzt azonban a közkatonák fizetik. A vezetőség a következő: Bokányi Dezső, Buchinger Manó, Cszimadia Sándor, Goldner Adolf, Garami Ernő, Groszmann Miksa, Garbai Sándor, Izrael Jakab, Králik Ferenc, Malasits Géza, Weltner Jakab. Vagyis a többség zsidó. Ezzel a khóngresszus — vigan élitvén a khóbisereget — szétoszlott.

— **A déli Vasutak.** Mint minden évben, úgy ezidén is résztvesz a Déli Vasutak daleyésülete a dalosok országos versenyében. Hogy a kirándulás költségeit fedezzék, vasárnap este dalversenyt rendeztek Latzkovits Béla vendéglőjében. Örömmel konstatáljuk a fokozatos tökéletesülést, mely a derék egyesület előadásáiban nyilvánul. Legutóbbi nyilvános szereplésükről írt kritikánkban a pianok és a pianissimo tökéletessége ellen emeltünk kifogást. Örömmel és élvezettel hallottuk, hogy jóakaró figyelmeztetésünknek foganatja is lett. Igaz, hogy a pompás hanganyag alapját képezi a sikernek. Jelen voltak:

Asszonyok: Bihary Imréné, Hajnal Lajosné,

Jakab Istvánné, Németh Jánosné, Németh Gusztávné, Orbán Ferencné, Perc Imréné, Saller Tóné, Sándorovics Jánosné, Tóth Károlyné, Tungler Jánosné, Vekerle Gyuláné, Vekerle Lajosné.

Leányok: Bihary Mariska (Bpest), Eizler Juliska, Engelman Gusztika, Farkas Juliska, Fehér Mariska, Hajnal nővérek, Horváth Annuska, Pintér nővérek, Tóth Jolánka, Tóth Eteleka, Virág Juliska, Vinter Teruska.

Felülfizettek: Bihary Imre 1 k. 10 f. Liszt Ulrich, Latzkovits Béla, Németh János, Bilkei Ferenc, Frankl Pál, Percz Imre 1—1 k. Jakab István, Kapitány Viktor, Hiedl József, Veltzi Lajos, Hutka Antal, Markgruber Antal 60—60 f. N. N. 50 f. Gáspár Sándor, Tóth Károly, Edli Imre, Kovács József, N. N., Predák N., Gráczó N. 40—40 f.

— **A fejérmegyei Gazdasági Egyesület.** A Fejérmegyei Gazdasági Egyesület április hó 12-én d. u. 2 órakor igazgató választmányi ülést, ezután pedig d. u. órakor rendes közgyűlést tart a Fejérmegyei Takarékpénztár tanácstermében. Az igazgató választmány tárgya a folyó ügyek elintézése. A közgyűlés tárgysorozata a következő: 1. Jelentés az egyesület működéséről. 2. A múlt évi zárszámadás megvizsgálására kiküldött bizottság jelentése. 3. Folyó ügyek. 4. Indítványok.

— **Cseendőlet Urhidán.** Nem sok községek van vármegyénknek, melyben a garázdalkodás, civódás, verekedés, fejbeverés, sőt gyilkosság himes mezején több akasztófa virágot sarlóznának, mint Urhida községben. Pedig ezt a községet sággal egyetemben nagy költőnk, Vörösmarty Mihály is megénekelte a „Két szomszédvárbán.” A nem nemes és nem ury passzió a régi jó borok világból datalódik. Azota pedig a szegénység beütött ugyan, de a késelés vírusa nem apadt ki a szivekből. Pláne mióta a község lakosságának veszedelmesebb része a világboldogító szocializmus vörös lobogójába kapaszkodik. A múlt héten Kis József és Mihály mint jó testvérek egyetérő buzgalommal úgy helyben hagyták Kripcsi Mihályt, hogy az még most is nyomja az ágyat. Hétfőn pedig javára késelés dicsőségét könyvelhetik el a maguk javára, a mi nálunk sajnalatosabb, mert egy fiatal reményteljes életnek vágta el a gyökerét. Hartván József kőzaka szabadságra ment haza és vigan feszített a testére simuló mondurban. A korcsmában akadtak többen is, a kik napkeleti polgártársuk „hamisítatlan” cseppjeit élvezték. A mulatság jó ideig elartott, míg végre kihörpöntették boraitak, végét vetettek a zenének s hazaindulak a legények. Ifj. Karikás József 20 éves Urhidai legényt azonban régi gyűlölet és újabb harag ingerelhetta, mert Hartván után onsonva, kését minden szó és okadatolás nélkül annak mellébe vágta. A két bakamondr alól magásra szökel a piros vér. Hartvánnak nem volt se ideje, se ereje hozzá, hogy a gaz támadóján boszut álljon. A szurás szive fölött érte s a fűtőteret is megsértette. Tömöry József vizsgálóbíró helyszíni szemlet tartott s letartóztatta a gaz merénylőt. Ki most az igazságügyi palota börtönében elmékedik büntette s annak következményei felől.

— **Felhívás.** Székesfehérvár szabad királyi város rendőrkapitányi hivatala mint elsőfoku állat-egészségügyi hatóság felhívja mindazon állattulajdonosokat, kiknek ló, szamár vagy öszvér van birtokukban, hogy ezen állatokat állatorvosi megvizsgálás végett a felső-, bel- és palotavárosi kerületekből folyó hó 11-én reggel 7 órára, a tő- és vizivárosi kerületekből pedig l. hó 12-én reggel 7 órára a vásártér 32. szám alatt levő „Fehérlő” vendéglő udvarára, a földmivélsügyi m. kir. ministeriumnak 1901. évi december hó 30-án kelt 104,300. számú magas rendelete értelmében törvényes következmények terhe mellett az előadott sorrendben elővezetni, vagy elővezettetni el ne mulasszák.

— **Rendőri hírek.** László Imre és Ilika berhidai koldusok hétfőn betértek Toma Károly Széchenyi-utcai vendéglőjébe s miután néhány spriccert testvérrel egyetértésben leöntöttek, elemelték Toma asztalterítőjét. Természetesen tagadták a lopást, de Wohl Zsigmondné tanúsága alapján bűnük bebizonyítottak látszik. Mindkettő hűsel. — Pintér Ferenc a Hotel Ponty állandó támogatója, megunta az állandóságot és alaposan elázva a haszliert választotta párnául. A rendőrség a pricscsen puhább helyről gondoskodott számára.

Tisztelettel kérjük azon előfizetőinket, kik a múlt, valamint a jelen évről hátralékban vannak, hogy előfizetési díjajkat mielőbb kiegyenlítsék szivekedjenek.

— **Nemzetközi nagy lóvásár Érsekújvárott.** A Nyitramegyei Gazdasági Egyesület által a f. évben rendezendő XXII-ik nemzetközi lóvásár Érsekújvárott (Budapest és Bécsből gyorsvonaton 2—3 órányi távolság) ismét május hó első hétfőjén s az ezt megelőző vasárnap délután, vagyis május hó 1-én délután és május hó 2-án fog megtartatni. Ezen lóvásár Magyarországon a legjelentékenyebb és a legkeresettebb, melyet a tenyészítők és kereskedők egyaránt fölkeresnek. Főként a külföldi lókereskedők szökták az érsekújvári lóvásárt fölkeresni. A múlt évben is 500 drb. különféle használatra való ló adatott el. Lakások és istállók az érsekújvári rendőrkapitányi hivatalnál rendelkeznek.

— **Lopások.** Grünfeld Ignác velegi földirtokos gazdatisztje Schulz Armin 116 koronát és postaértéket helyeztet el a postastáskába s azzal a meghagyással adta át a szakácsnőnek, hogy a postásfiuval küldje a postára. A pénz az éj leple alatt elpárolgott. Se a szakácsnőnek, se pedig a postásfiunak — saját vallomásuk szerint — dunsztjuk sincs a pénz hovatuléséről. — Hüblinger István móri lakos 800 koronát kapott ökrökért. Valaki neszt vette a dolgnak, mert a következő éjen kiásta Hüblinger háza falát és behatolt a lakásba. Pénzt nem talált, tehát megelégedett egy csomó ruhanemű elemelésével. — Ugyanaznap betörték Bühler zsidó rabbinus pincéjébe (Hála Istennek! hogy már nemcsak a katolikus papokat, hanem a zsidó rabbinusokat is tartja a huncutok közvéleménye olyan gazdagoknak, hogy érdemes hozzájuk betérni) s onnan különféle élelmiszereket, bort, húst, kalbászt emeltek el. A két utóbbi lopás tettesül Kis Lajos pákozdi csavargót gyanúsították, s nem is alap nélkül. — A bodajki választás késő epizódjaként írják lapunknak, hogy két bakonyársarkányi lakos: Kraszt Mátyás és Schweighardt Istvánné Mórót leemelték Schweighardt törvénybiro kocsjáról, annak Széchenyi zászlaját. Be is csukták őket 4—4 napra. Úgy kell nekik, minek loptak Széchenyi zászlót.

— **Családi örömek.** Péter: Miért nem házasodol meg Palikám?

Pali: Hej! ráérünk arra még.

Peti: Megvárnod, míg a menyasszonyod a koponyádát használnáha tükörnek, ha a frizuráját megigazitani akarja?

Pali: Ráérünk arra is még.

Peti: Pedig hidd meg édes barátom, hogy nincs nagyobb boldogság a világon, mint egy édes kis feleség. Képzeld csak: reggeltől délig, déltől estélig benn ülsz a füstös, kormos, poros irodában. Rovod a girbe-gurba betűket egymás mellé, csakugy görnyed belé a hátad. A főnököd székíroz, mint egy vén kisasszony. Alantassáddal kimérgelődöd magadat, hogy szinte beleárgulsz a dühbe és elkeseerdésbe. Kifáradva, meggyötörve botorkálsz haza. A hosszu, keserves munka után kényelmesen megvacsorazol, aztán frizujtasz egy hosszuszárú pipára, beleveted magadat a hinta székbe s boldogan hajtod hátra a fejedet:

— Ah! végre mégis pihenhetek!

Akkor aztán odajön az édes kis feleséged. Az arca csupa mosoly, csupa kedvesség. Szinte szeretnél beleharapni. De fáradt és lusta vagy fölkelni, csak a szemeiddel, a tekintetteddel csókolgatód a rózsás orcáját, a báronyos, fehér kacsóit. Ő pedig leül a lábaidhoz és csengő, nevető hangon elkezd beszélni. Beszél minderről és mindenkiről. A szomszédokról, de még inkább a szomszédasszonyokról, a barátairól, azoknak ezernyi hibáiról és neveléses cselekedteiről, beszél a cseledekről, a háztartásról, az ételekről, beszél beszél a tehetségének zuhatagját meg nem akasztja semmi. Te már levegő után kapkodsz, álmos vagy, fáradt vagy, kimerültél, mint a legszerencsétlenebb fiakkorod. Szeretnéd megállítani, de jaj! nem jutsz szóhoz, te már fildokolsz és rugkapalóddal ő azonban még mindig beszél. beszél . . . az ember egyedül csak azt csodálja, hogy a gégeje ki nem szakad a sok beszédől.

